

អារម្មណ៍៖ តើអារម្មណ៍ទាំងអស់កើតមានឡើងព្រោះអ្វី?

នេះជាគំនិតទីពីរដែល Héloïse Junier បានបញ្ជូនមកពួកយើងក្នុងអំឡុងពេលវគ្គបណ្តុះបណ្តាលរយៈពេលពីរថ្ងៃរបស់ខ្ញុំ! វិករាយក្នុងការអាន!

តើអារម្មណ៍មានអ្វីខ្លះ? តើពួកគេប្រើសម្រាប់អ្វី?

នៅឆ្នាំ 1984 អ្នកចិត្តសាស្ត្រ James A. Russell និង Beverley Fehr បាននិយាយថា "មនុស្សគ្រប់គ្នាដឹងថាអារម្មណ៍គឺជាអ្វី រហូតដល់ពួកគេត្រូវបានស្នើសុំឱ្យកំណត់វា។ នៅពេលនេះវាហាក់ដូចជាគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងទៀតទេ!"

លោក Patrick Vuilleumier សាស្ត្រាចារ្យនៅនាយកដ្ឋានសរសៃប្រសាទមូលដ្ឋាននៅមហាវិទ្យាល័យវេជ្ជសាស្ត្រទីក្រុងហ្សឺណែវ កំណត់អារម្មណ៍ថាជា "ការរំជើបរំជួលខួរក្បាលដែលមានមុខងារដើម្បីសម្របខួរក្បាល (និងសារពាង្គកាយផ្សេងទៀត) ទៅនឹងស្ថានភាពដែលបង្កើតអារម្មណ៍នេះ មិនថាជា សប្បាយ ខឹង ស្អប់ ជាដើម។"

Héloïse Junier ប្រៀបធៀបខួរក្បាលទៅនឹង "អ្នកដឹកនាំវង់តន្ត្រី ជាឫសគល់នៃអារម្មណ៍ អារម្មណ៍ និងអារម្មណ៍"។ នាងបន្តថា "អារម្មណ៍មានប្រយោជន៍ដល់ការរស់រានមានជីវិតរបស់យើង ហើយមានមុខងារ៖

យល់ថាតម្រូវការមួយរបស់យើងមិនត្រូវបានបំពេញ

ប្រតិកម្មរហ័ស

ស្តារតុល្យភាពដល់សារពាង្គកាយរបស់យើង។

បង្កើនឱកាសនៃសុខុមាលភាព និងការរស់រានមានជីវិតរបស់យើង»។

តើការភ័យខ្លាចបង្ហាញខ្លួនដោយរបៀបណា ហើយតើវាមានគោលបំណងអ្វី?

តើភាពសោកសៅបង្ហាញខ្លួនដោយរបៀបណា ហើយតើវាមានគោលបំណងអ្វី?

តើសុភមង្គលបង្ហាញខ្លួនដោយរបៀបណា ហើយតើវាបម្រើគោលបំណងអ្វី?

តើកំហឹងបង្ហាញខ្លួនដោយរបៀបណា ហើយតើវាមានគោលបំណងអ្វី?

កំហឹងបង្ហាញថាដែនកំណត់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងត្រូវបានឆ្លងកាត់។

នៅក្នុងគំរូយេនឌ័ររបស់យើង កំហឹងចំពោះក្មេងស្រី ជាទូទៅត្រូវបានចាត់ទុកជា ហ៊ីស្តេរីយ៉ា ខណៈពេលដែលកំហឹងចំពោះក្មេងប្រុសត្រូវបានគេមើលឃើញថាមានចរិតលក្ខណៈ។

Héloïse Junier អញ្ជើញយើងឱ្យប្រៀបធៀបអារម្មណ៍ទៅនឹងផ្ទាំងទឹកកក៖

ផ្នែកដែលអាចមើលឃើញនៃផ្ទាំងទឹកកក គឺការបង្ហាញរូបរាងកាយនៃអារម្មណ៍រីករាយ (រីករាយ) ឬអារម្មណ៍មិនល្អ (កំហឹង) : (យំ សើច ញញឹម យំ មើល ទាត់ ។ល។)។

ផ្នែកដែលលិចទឹកនៃផ្ទាំងទឹកកកតំណាងឱ្យតម្រូវការដែលមិនពេញចិត្តរបស់កុមារ (និង/ឬមនុស្សពេញវ័យ)។

មនុស្សពេញវ័យអាចសួរថា៖ តើកុមារត្រូវការអ្វី?

អារម្មណ៍ត្រូវតែសម្គាល់ពីតម្រូវការ។

មនុស្សភាគច្រើនមានទំនោរបន្ទោសអ្នកដទៃចំពោះអារម្មណ៍របស់ពួកគេ ចំណែកឯប្រសិនបើយើងទទួលខុសត្រូវចំពោះអារម្មណ៍របស់យើង យើងអាចជៀសវាងការបង្កអាកប្បកិរិយាមិនសមរម្យ។

កុមារស្ថិតនៅចំណុចកណ្តាលនៃអារម្មណ៍របស់គាត់៖ មនុស្សពេញវ័យមិនទទួលខុសត្រូវចំពោះអារម្មណ៍របស់កុមារទេ ប៉ុន្តែអាចជាកត្តាជំរុញ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត កុមារដែល "ផ្ទុះ" ជាមួយឪពុកម្តាយរបស់គាត់ (និងមិនមែនជាមួយគ្រូរបស់គាត់នៅសាលា) គឺជាកុមារដែលបង្ហាញពីចំណងទំនាក់ទំនងដ៏រឹងមាំមានសុខភាពល្អ និងមានសុវត្ថិភាព។ ថាកុមារកំពុងដាក់អារម្មណ៍របស់គាត់នៅក្នុងដែនរបស់ឯកសារយោងដែលជាឯកសារភ្ជាប់មួយ៖ "ជាមួយអ្នកខ្ញុំអាចខឹងព្រោះខ្ញុំដឹងថាមិនថាមានអ្វីកើតឡើងទេអ្នកនឹងស្រឡាញ់ខ្ញុំ" ។

គោលបំណងគឺដើម្បីបំពេញ "ធុងនៃក្តីស្រឡាញ់" ឬ "ពែងអារម្មណ៍" របស់កុមារ (cf. OWOT #2) (ពេលវេលាប្រកបដោយគុណភាព) ដើម្បីឱ្យកុមារកាន់តែអត់ធ្មត់ចំពោះការខកចិត្ត។ Héloïse Junier បន្ថែមថា ពេលវេលាមានគុណភាពគឺជាទម្រង់មួយនៃឥន្ទ្រនៈសម្រាប់កុមារ។

តើអ្នកមានអារម្មណ៍ថាអ្នកទទួលបានក្តីស្រឡាញ់ពេញលេញដែរឬទេថ្ងៃនេះ? តើថ្ងៃនេះអ្នកនឹងចំណាយពេលវេលាប្រកបដោយគុណភាពអ្វីជាមួយកូន ប្តី/ប្រពន្ធ និងមិត្តរួមការងាររបស់អ្នកដែរឬទេ?